

Zpravodaj

1/2005

KOLPINGOVA DÍLA ČESKÉ REPUBLIKY

KOLPINGOVO DÍLO
ČESKÉ REPUBLIKY

"Ad sum – zde jsem – připraven sloužit!"

Vydává Centrální svaz Kolpingova díla České republiky, nám. Republiky 22, 591 01 Žďár nad Sáz.,
telefon: ++ 420 - 566 620 207, 566 585 010, fax: ++ 420 - 566 585 020, web: www.kolping.cz,
e-mail: kolping@kolping.cz, Evidenční číslo: MK ČR E 11096

NEBOJTE SE!

Nebojme se

Píše se rok 1978. Macourov u České Bělé. Je nám kolem třiceti, máme tři děti, nemáme byt a naši pozemskou budoucností v reálném socialismu je černá díra. Přesto máme naději: tiskneme každý večer ucho k amplionu rádia Vatikán. Dnes, 16. října, slyšíme neuvěřitelnou zprávu: právě byl zvolen papežem Karol Wojtyła z Krakova, Polák a Slovan. Jeho první slova jsou: "Nebojte se!" Teprve tušíme, že to jsou ta slova, která jsme potřebovali slyšet. Je to jako blesk uprostřed noci.

Píše se duben 2003. Vatikán. Vystupujeme z vozu, švýcarský gardista s halapartnou vzdává čest, žádný předpokoj, žádné čekání. Vstupujeme do jednoduše zařízené místnosti. Jedinou výzdobou je kříž a obraz rybáře Petra kráčeujícího po vlnách Galilejského moře.

Svatý otec Jan Pavel II. na vozičku nás očekává. Těžce zkoušený chorobou,

vězeň svého těla, přesto vstává. Přistupuji k němu a podávám mu ruku. Stisk jeho ruky je srdečný a pevný. Pohled zkoumavý.

Říkám připravenou větičku o tom, jak mě těší, že se mohu osobně setkat s člověkem, který tak významně ovlivnil světové dějiny a přinesl nám svobodu. Německy. Svátý Otec usedá se šibalským pohledem přimhouřených očí. V těch očích je všechno: síla jeho charismat, otcovské pochopení i tíha odpovědnosti za budoucnost této nemocné planety.

"Můžeme mluvit česky", říká se širokým úsměvem.

Hned je to jiné: Především jen v mateřštině lze vyjadřovat city. A pak, silná symbolika. Připomínka společného slovanství.

"Vaše Svatosti, jak se díváte na Evropskou unii?"

"Je to dobrý projekt. Ze všeho nejvíce potřebujeme návrat ke svým křesťanským kořenům. To je důležitější, než blahobyť. Je třeba stavět na tom, co trvá. Společně lze také vykonat více dobra. Nebojme se!"

Píše se druhý duben 2005, na náměstí svatého Petra ve Vatikánu padají stíny soumraku. Tiše přicházejí zástupy.

OBSAH

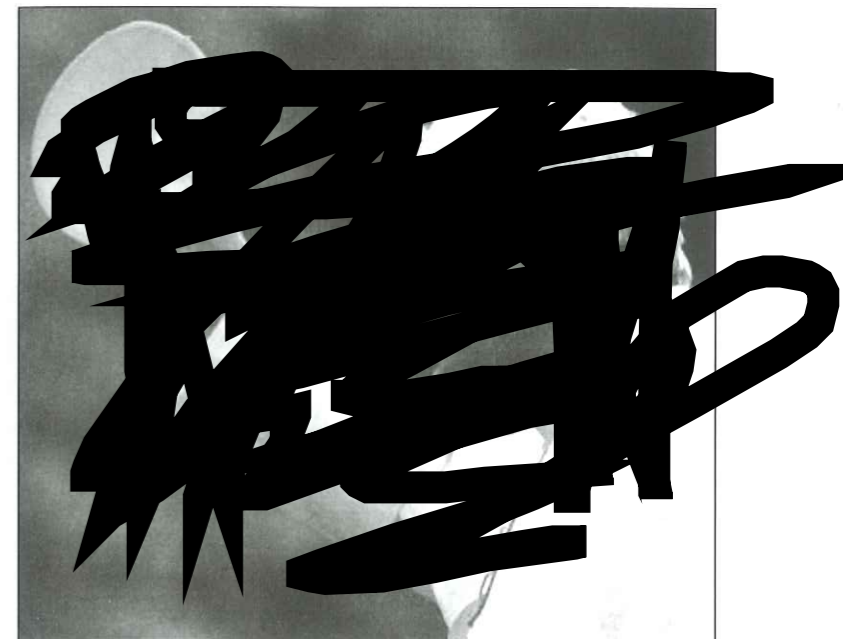
1.	Nebojme se	2 - 3
2.	Paměť a identita	3 - 4
3.	38. Mezinárodní mírové putování	5
4.	Mezinárodní tábor v Rakousku	6 - 7
5.	Co dnes otče Adolphe?	8
6.	Jak se sžívá Evropa?	9
7.	Blahoslavené oči, které vidí, co vidíte vy	10 - 11
8.	Hody ve Schrobenhausenu	12 - 13
9.	Kolpingova rodina Blansko	14
10.	Adolph Kolping, podivně současný člověk - část druhá	15 - 16
11.	Modlitba za svatořečení A. Kolpinga	17
12.	Resurrexit, sicut dixit, alleluja	18
13.	Dovolená jak má i nemá být	19
14.	Kolpingova rodina Velká Bíteš	20
15.	Kolpingova rodina Dobrá Voda	21
16.	Kolpingova rodina Měříň	22 - 23
17.	Mezinárodní Kolpingovo dílo ztratilo věrného přítele!	24 - 25
18.	Řím těchto dnů v číslech	26 - 27
19.	Akce, na kterých byste neměli chybět	28

Nebojme se

Své zraky upírají ke dvěma oknům třetího patra Apoštolského paláce, z nichž se, navzdory temnotě pozdního večera, line světlo.

Jan Pavel II., poutník na Zemi, biskup římský, služebník služebníků Božích se vydává na dalekou cestu. Na svém místě i ve zkoušce nejtěžší, vždy věrný tomu, čemu zasvětil celý svůj život. Zástup to ví. Zástup je s ním. Rozumí naléhavému vzkazu statečného muže Božího, jenž jej jako tehdy, před šestadvaceti lety, mlčenlivě, ale přesto pevně a slavnostně vyzývá: "Nebojte se!"

Řím, Vatikán, 2. dubna 2005, 21:37 hod.
Pavel Jajtner

Paměť a identita

O nejnovější knize Jana Pavla II

Dne 22. února 2005 se ve Vatikánu za přítomnosti prefekta Kongregace pro učení víry kardinála Josepha Ratzingera a ředitele vatikánské tiskové kanceláře Joaquína Navarro-Vallse, v souvislosti s jejím vydáním v italštině, konala prezentace nejnovější knihy Svatého otce Paměť a identita. Dílo bylo zatím publikováno v 11 jazycích. Papež strádal materiál pro knihu od roku 1993 a s větším časovým odstupem, který je nezbytný pro lepší reflexi historických událostí je rozebírá a hodnotí.

Knihy Paměť a identita (vyd. 2005, 200 stran) je pátým papežovým literárním dílem po dílech: Překročit práh naděje (1994), Dar a tajemství (1996), Římský triptych (2003) - poezie, Vstaňte, půjdeme (2004).

Několik poznámek k obsahu knihy:

Názvy kapitol:

Poznámka vydavatele - Omezení, jimž je podrobena zlo - Svoboda a odpovědnost - Úvahy o vlasti - Úvahy o Evropě - Demokracie: možnosti a rizika - Epilog

Nosným tématem knihy morálně-filosofických úvah, "biografie vnitřních pocitů Jana Pavla II.", jak dílo nazval Navarro-Valls, jsou otázky morálního dobra a zla a jejich koe-

xistence. Kvůli pochopení tohoto zdánlivého paradoxu papež hned v úvodu cituje Kristovo podobenství z Matoušova evangelia o koukolu a pšenici:

"Máme jít nyní na pole a koukol vytrhat?"

"Ne. Nechte koukol růst až do žně, abyste nepoškodili, co je dobrého. Po sklizni oddělte koukol od pšenice, svážete do snopů a dáte k spálení. Obilí pak bude vymláceno a uloženo do sýpek."

Problém zla, které pramení ze svobodného lidského jednání a které současně působí ve světě vedle dobra, je ústředním motivem nejen této knihy, ale celého papežova filosofického díla. Aby člověk porozuměl ideologiím, které se staly nositelkami morálního zla, musí se z nich podle Jana Pavla II. "vynořit". Mezi nové ideologie zla patří podle papeže také svazky homosexuálů a masové utrácení nenarozených životů, které Jan Pavel II. přirovnává

Paměť a identita

O nejnovější knize Jana Pavla II

k nacistické genocidě. Papež ve svých úvahách nicméně ukazuje, že zlo je ve své podstatě Bohem omezeno. Užitečnost přítomnosti zla spočívá v tom, že je výzvou pro konání dobra.

Papež se ohlíží za epochou totalitních režimů včetně komunismu, které hodnotí jako nahromaděné zlo, jež se vymanilo kontrole. Gigantických rozměrů dosáhlo tím, že státní struktury je přetransformovaly na systém. Komunismus se zhroutil následkem svých vnitřních ekonomických a sociálních problémů. Jan Pavel II. odmítá názor, že to byl on, kdo se "vlastními rukama" přičinil o jeho pád.

V epilogu nalezneme reflexi atentátu spáchaného na papeže Ali Agcou v roce 1981. Papež otvírá své srdce a poprvé veřejně vyslovuje přesvědčení, že za atentátem stál někdo jiný. Podle papežova svědectví na základě osobního rozhovoru se Ali Agca považoval za nástroj fatimského proroctví. Neuvažoval o morální stránce svého činu. Nemohl pochopit, až k posedlosti, proč jeho profesionálně cílené zásahy nebyly smrtelné.

Zvlášť dramatické okamžiky nastaly po převozu Sv. otce na kliniku Gemelli, kdy následkem ztráty krve papežův krevní tlak i puls klesly na fatálně nízké hodnoty. Ve spěchu byla papeži při první transfúzi podána nesprávná krev a papež byl velmi blízko smrti. Papež sám připisuje své uzdravení Boží prozřetelnosti.

Ohlasy:

V sekularizované a konzumistické západní společnosti dneška, která se stydí za své křesťanské kořeny, je příznačné, jak kvůli pasážím, kde papež připomíná, že parlamenty, schvalující svazky homosexuálů nebo umělý potrat, jsou v zajetí nové, ale stejně nebezpečné ideologie zla, jež potlačuje práva člověka a rodiny a lze je tedy srovnat s parlamentem, který vynesl k moci Hitlera, kniha vyvolala nenávistnou polemiku, mimo jiné například ze strany ústřední rady židů v Německu. Místo komentáře uvádím některé citáty: (...katolická církev nechápe a nechce pochopit, že je nesmírný rozdíl mezi masovou genocidou a tím co "ženy dělají se svým tělem", ...dílo je stopou pontifikátu poznamenaného do posledního vydechnutí konzervatismem...)

Alarmující stav evropské společnosti dokumentuje vehemence, s jakou obhájci nových ideologií zla nazývají papeže antidemokratem.

Jsem přesvědčen, že jako křesťané nemůžeme zůstat k těmto tendencím lhostejní.

Pavel Jajtner, Řím,
březen 2005

38. Mezinárodní mírové putování

KOLPINGOVA RODINA PRAHA 8
pořádá v Třeboni ve dnech 13. - 16. 5. 2005

38. Mezinárodní mírové putování

Zájemce o tuto akci srdečně zveme a současně prosíme, aby zaslali svou písemnou přihlášku na adresu:

*Kolpingův dům, Bohnická 32, 181 00 Praha 8, popř. faxem nač.: 283 85 15 47
Můžete ji vyplnit i na internet. adrese:
<http://kolping.sestnactka.org>.*

*Cena je 1.500,- Kč a zahrnuje ubytování, stravování, přepravu v místě a vstupné.
Na základě došlé přihlášky Vám budou zaslány podrobné informace
o způsobu platby a místě registrace..*

Nabízíme poslední volné termíny:
13.-19.8.2005 a 27.-31.8.2005

TÁBORY • REKREACE • ŠKOLENÍ • FIREMNÍ AKCE • ŠKOLY V PŘÍRODĚ

Vyhledka
Rekreační středisko pro mládež

Těchov 158, 678 01 Blansko
telefon 516 415 080
mobil 608 555 042, 604 911 878
email vyhledka@kolping.cz

POLOHA OBJEKTU

Zařízení se nachází v klidné přírodní lokalitě (3 km od města Blansko), v těsné blízkosti chráněné krajinné oblasti Moravský kras.

VYBAVENÍ

Součástí objektu, jehož kapacita činí 70 míst ve dvou - čtyřlůžkových pokojích s vlastním sociálním zařízením, je kuchyň, jídelna a restaurace, společenská místnost s TV a videem, vstupní hala se stoly na ping-pong, hřiště na fotbal a volejbal a místo pro pálení táborových ohňů. V těsné blízkosti objektu se nachází rybník s možností koupání.

AKCE PRO DĚTI A MLÁDEŽ, ŠKOLY V PŘÍRODĚ...

Plná penze od 180 Kč za dítě a den. Na každých 10 dětí 1 osoba pedagogického dozoru zdarma!

TIPY NA VÝLETY

- jeskyně Moravského krasu (max. vzdálenost 10 km)
- propast Macocha, 7 km
- zámek Rájec-Jestřebí, 10 km

UBYTOVÁNÍ A STRAVOVÁNÍ

- ubytování 180 Kč osoba/noc
- plná penze 320 Kč osoba/den

PROVOZOVATEL

KOLPINGOVO DÍLO
ČESKÉ REPUBLIKY

nám. Republiky 22, 591 01 Žďár nad Sáz.
telefon, fax: 566 620 207, 566 585 010
kolping@kolping.cz, www.kolping.cz

Mezinárodní tábor v Rakousku

Letos v srpnu od 6. do 13. se v sousedním Rakousku konal mezinárodní tábor Kolpingovy mládeže (Kolping Youth Camp), kterého se účastnilo 37 mladých z 9 států Evropy - České republiky, Itálie, Litvy, Maďarska, Polska, Rakouska, Rumunska, Slovenska a Švýcarska. Českou republiku jsme zde zastupovali tři - Tomáš Láznička z Měřína a z Velké Bíteše já a Jana Hlavínková.

Po příjezdu jsme se po národech ubytovali v místním internátě a po večeri nastal první společný večer plný seznamovacích her. Program skončil kolem půl desáté a my jsme přemýšleli co s načatým večerem. Nakonec jsme hromadně vyrazili za zábavou na místní diskotéku.

Hlavním tématem tábora bylo heslo "EVROPA 2020". A protože nám další den, v sobotu, bohužel nepřálo počasí,

abychom mohli jít na prohlídku městečka Pinkafeld, ve kterém jsme bydleli, věnovali jsme se tedy celé dopoledne zadanému tématu "volný čas/prázdniny 2020". Na každý den bylo totiž zadané téma, které se vztahovalo k hlavnímu heslu. Vždy jsme se rozdělili do skupinek a o daném tématu jsme debatovali (v dalších dnech to byla témata z oblastí - náboženství/víra; ekonomie/práce; rodina; příroda a kultura/Vídeň - vše v roce 2020). Poté každá skupinka představila ostatním své názory a myšlenky.

Po obědě jsme jeli do nedalekého městečka Schlaining, kde jsme navštívili hrad, jehož součástí bylo i muzeum. Večer pak bylo grilování, posezení u ohně a jako každý večer "národní večer", kdy se každý stát představil ostatním.

Každý den jsme toho zažili spoustu, proto zmíním jen to nejzajímavější. Hned v neděli za námi přijel předseda Kolpingu v Rakousku Ludwig Zack, v pondělí jsme slavnostně zasazovali oranžové květiny do velkého "K" před místním kostelem, čehož se účastnil také starosta Pinkafeldu. V úterý bylo nádherné letní počasí, takže jsme vyrazili na koupaliště, ze kterého jsme byli nadšení,

bohužel u nás takové jen těžko najdeme. Ve středu jsme navštívili katedrálu a zámek v Eisenstadtu, pak jsme jeli do měs-

Mezinárodní tábor v Rakousku

ta Illmitz, odkud jsme vyrazili na vozu taženém dvěma koňmi přes národní park k Neziderskému jezeru. Večer jsme už byli ubytovaní ve Vídni. Ve čtvrtek dopoledne jsme měli možnost prohlédnout si památky Vídně. Večer jsme téměř všichni šli na diskotéku a v pátek ráno již nastalo loučení. Někteří se už domluvili na vzájemné návštěvě, například my se Slováky a částečně i s Poláky.

Se Slováky a také s našimi sousedy z Polska jsme se zde nejvíce sblížili (zřejmě díky podobnému jazyku :o) - nemuseli jsme se příliš snažit, abychom si rozuměli. Poláků přijelo hodně a bylo s nimi veselo, často z ničeho nic začali zpívat nějaké polské písně. A když jsme se s nimi setkali poprvé, tak si ten nejživější a nejloučejší Polák Michal nemohl odpustit hlášku: "Nemocnice na kraji města po dvaceti letech" a také "Helenka Vondráčková", tak jsme byli překvapení, co se mu vybavilo jako první, když se potkal s Čechy.

Týden, který jsme strávili v Rakousku, jsme si užili, a pokud by se nám naskytla opět příležitost zúčastnit se něčeho podobného, jistě budeme souhlasit a moc rádi budeme reprezentovat naši zemi.

Lenka Macounová, KR Velká Bíteš

Reprezentanti Kolpingova díla ČR

KOLPING ABS STAVEBNÍ FIRMA

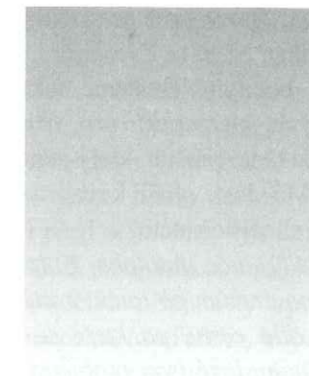
- Vodohospodářské a inženýrské stavby
- Pozemní a dopravní stavby
- Doplňkové stavby

- provádění staveb, jejich změn a odstraňování
- lesnictví, těžba dřeva a poskytování služeb v myslivosti
- úprava nerostů a dobývání rašeliny a bahna a jejich úprava
- výroba stavebních hmot a jejich stavebních výrobků
- silniční motorová doprava nákladní
- poskytování technických služeb
- pronájem a půjčování věcí movitých
- činnost podnikatelských, finančních, organizačních a ekonomických poradců
- specializovaný maloobchod
- velkoobchod
- zprostředkování obchodu
- zprostředkování služeb
- činnost účetních poradců a vedení účetnictví
- hostinská činnost

Haškova 153/17, Brno-Lesná 638 00, tel.: 566 621 878, 566 621 238, fax: 566 627 477
e-mail: info@kolpingabs.cz, web: www.kolpingabs.cz

 Kolping ABS spol. s r. o.

Co dnes otče Adolphe?

Goebbelsův deník: "Slovensku chce dát Vůdce rozsáhlou autonomii, Čechům však ne. Pak se z nich dá získat kolem milionu cenných elementů, ostatní musí být postupně vytlačeni." (22. září 1938)

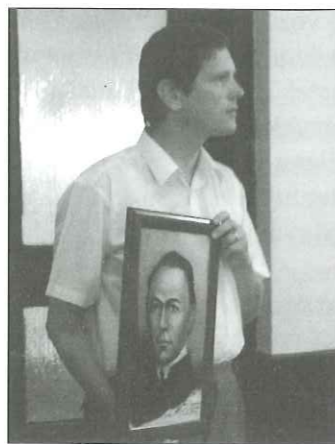
"Prohlížím si mapu s českými bunkry. Tady si Praha postavila něco pořádného. Dobře, že teď je máme za zády. Obrana na základě nových hranic je pro Prahu nyní zcela vyloučena. Strategicky jsou nám vydáni pod nůž. Teď uděláme z Čech vazalský stát. Na to jsou dost dobří." (8. října 1938)

Ale co s tím? Ta slova byla nejen vyřčena, ale ten, kdo tato slova pronesl, se dostal i k opravdové práci, což každému pomatnému teoretikovi nebývá vždy v dějinách umožněno. Nemusel na to čekat jako na vzdálený sen, ale vysněný uzřel svůj ráj. Pravda, nebylo to nadlouho, ale nezůstalo jen při tom. V obrovském kataklyzmatu druhé světové války se hrálo i o osudy mnoha jiných národů, Čechové nepřinesli největší lidské oběti.

Ale ten pocit v nás zůstal. Jak to, že jsme byli takto oceněni? Národ vhodný tak na dočasnou miliónu cenných elementů. A vazalský stát?

A pak šla další léta. Samostatnost? Ale kdepak. Vazalský stát silnějšího "bratra". Desítky let bylo rozhodující, co na to Moskva. A než jsme se stačili po roce 1989 rozkoukat, už je tu Evropská Unie a s ní podobné pocity. Nebudeme také zásobárnou "cenných elementů" pro někoho jiného? Nebude tento prostor, který jsme si zvykli nazývat Má vlast, využit k realizaci komerčních zájmů silnějších států?

"Milý otče Adolphe Kolpingu. Ukazuj nám, poutníkům po tomto světě a tovaryšům tvého díla cestu, po které se máme vydat. Ukaž nám, jaké jsou problémy dnešní doby, které máme řešit. Jsme si vědomi, že už jenom nalezení těch hlavních problémových oblastí je úkol, který je nad naše lidské síly. Jestliže jsi nám řekl: "problémy doby Vám napoví, co máte dělat", tak nám pomoz, abychom netápali a nevyhlašovali plané poplachy tam, kde se nic neděje, a nebyli v klidu tam, kde je po-

třeba bít na poplach. I to je problém dnešní doby. Nevíme, co je opravdu důležité."

Je důležitá pravda?

Ne, pravda není vůbec důležitá.

"Princip pravdy byl odstavěn jako nepoužitelný a byl nahrazen principem souhlasu. Ideologicko-normativní legitimování veřejné moci bylo nahrazeno legitimováním pragmaticko-konsenzuálním..." Nerozumíte

tomu? No, vezměte to jednoduše tak, že pravdy se dnes každý dovolává, ale málokdo o ni usiluje. V politických diskusích například už nemá téměř cenu mluvit o pravdě. Každá politická strana vytváří svůj vlastní slovník a dává pojmům takový výklad, jaký je srozumitelný pouze v jí definovaném politickém kontextu. Nevěříte mi? Tak jak mi pak vysvětlíte očividný nesoulad, který mezi různými stranami panuje, když všechny usilují o totéž: pravdu, poctivost a dobro. A jak mi pak tedy vysvětlíte to, že se mnohé rozdílné subjekty nakonec přece jen dohodnou. Inu jen pro to, že onu pravdu ponechají kdesi v zádveřích, neboť tzv. "konsensus v dílčích otázkách" se stane realizovatelným cílem.

Ale máme konsensus povýšit na úroveň pravdy?

Ne, to se nikdy nesmí stát.

Podle mého názoru je úkolem dnešní doby zachovat různorodost, jinakost, polyfonii.

Každé místo ať žije svým životem, ať dává co nejvíce na odiv to, co je odlišuje od jiných míst. Ať se ukáže bohatost regionálních tradic, ať si jedinci udrží své zvláštní rysy, ať se nespokojíme s jedním hlasem, který vše odsouhlasí, vše přijme, všemu se pasivně podvolí.

Otec Adolph Kolping dokázal být jiný a tím, že se odlišil, tím nám dal příklad. Jeho poselství není v heslech, která pronášel, ale v celém jeho životě, neboť jeho život byl vírem vzrušující jinakosti.

Co tedy očekáváme od Kolpingova díla dnes?

Ne pravdu, ani konsensus, ale disensus. A očekáváme, že jedině v Bohu se všechno nakonec srovná - podle slov básníka: ".jak srostlý s žárem svým krutosti nevyšlovna / trhal jsem, trhal slova svá / jak rozpory v nich smíří se a svár svůj srovná / v souvětí krušně pravdivá".

Disensus se pravdy dotýká, konsensus ji napodobuje.

Tomáš Lajkep

Jak se sžívá Evropa?

Chtěla bych se s Vámi podělit o zážitky z hezkých tří dnů prožitých v říjnu 2004 v polském Krakově. Kolpingovo dílo pořádá každoročně mezinárodní semináře pro laiky věnované právě otázkám evropské integrace. Schází se tu členové různých Kolpingových rodin z různých zemí a diskutují o tom, jak vidí Evropu a jaká je situace v jednotlivých zemích. "Jednáním jazykem" je němčina, ale občas se tam najdou i lidé, kteří se domluví pouze skrze své tlumočníky. Loni se seminář konal poprvé mimo území Německa, v polském Krakově. Zúčastnilo se ho čtyřicet účastníků z osmi zemí - z Polska, Německa, Slovenska, Ukrajiny, Maďarska, Rumunska, Srbska a Černé Hory a letos poprvé i z Albánie. Z České republiky jsme byli tři a shodou okolností všichni z našeho města.

Přednášky byly velmi rozličné a vesměs hodně zajímavé. Velmi se nám líbily pracovní skupiny - ty byly čtyři, různé promíchané, aby v nich byli zástupci z různých zemí, a aby si zároveň všichni nějak rozuměli a mohli se zapojit do diskuse. Nebylo to vždycky jednoduché. V naší skupince se například mluvilo německy a "slovansky" (to byla zvláštní směsice polštiny, češtiny, slovenštiny a ukrajinštiny, jejímž jediným cílem bylo domluvit se). První večer (ve čtvrtek) byla komunikace ve "slovanštině" dosti nesnadná, ale pilně jsme se zdokonalovali, takže v sobotu pozdě večer už jsme si mohli povídat celkem plynule, aniž bychom museli každou větu opakovat za pomoci slov z různých jazyků pětikrát. Byl to nesmírně zajímavý proces.

Součástí programu byl také "kulturní večer", v němž každá "delegace" mohla představit svoji zemi ostatním - povídáním, zpěvem, tancem. Protože jsme byli všichni Bítešáci, mohli jsme si připravit program už cestou. Rozhodli jsme se pro kvíz znalostí o České republice. Použili jsme osvědčené rozdělení na "pracovní skupiny" a ty mezi sebou soupeřily, kdo toho nejvíce ví o naší zemi. Dávali jsme otázky a soutěžící motivovaní příslibem sladké odměny (součástí výhry byly typicky české oplatky a sladkosti) přímo bojovali o možnost odpovědět a získat bod. Soutěžilo se se zápalem a s chutí. Snažili jsme také prezentovat naše město. Troufám si říci, že ještě dnes téměř každý z účastníků semináře ví, že Velká Bíteš je "velmi pěkné město ležící na dálnici Praha-Brno". Navíc jsme z Informačního centra dostali propagační letáky,

kteří si zájemci rozebrali a pilně pročítali. Protože všichni tři navíc zpíváme v Bítešské schole, mohli jsme také pro obveselení našich přátel zazpívat pár písní.

Naše soutěž měla takový úspěch, že ji od nás okopírovali také Maďaři a Jugoslávci. Ještěže se soutěžilo ve skupinách! Otázky byly leckdy velmi zálučné. Všichni jsme si uvědomili, že máme vážné mezery ve vzdělání a slibovali jsme si, že si musíme trochu zopakovat zeměpis a reálie příslušných zemí. A tak jsme se ve chvílích volna s mapou v ruce orientovali, kde přesně je Bukovina, Vojvodina, Banát, Transylvánie a další místa.

Krásná byla půldenní prohlídka Krakova, kde jsme navštívili královský hrad Wawel, hrobku polských králů, Jagellonskou univerzitu a některé kostely. Také jsme se zúčastnili slavnostní pontifikální mše v předvečer výročí zvolení bývalého krakovského biskupa Karla Wojtyly papežem, který přijal jméno Jan Pavel II. Byla to velká sláva.

Dny na semináři v Krakově byly značně dlouhé a velmi intenzivně prožívané. Nestihli jsme se sice osobně seznámit se všemi účastníky, ale na konci jsme už dobře věděli, kdo je kdo. Navíc jsme se mohli blíže seznámit aspoň s několika novými lidmi a našli jsme tam i některé "staré známé". Lidé, kteří zažili skvělou atmosféru těchto seminářů, se totiž rádi vracejí i v dalších letech, a sestava je pokaždé skvělá. Loučení nám proto přišlo těžké. Ještěže jsme si mohli před odjezdem vyměnit mailové adresy. Měla jsem velkou radost, když mi během pondělka přicházely zprávy z Ukrajiny, Slovenska, Maďarska, Vojvodiny a dalších míst, z nichž mi noví známí psali, že dojeli domů v pořádku, že se jim v Krakově strašně líbilo, a že doufají, že se zase někdy někde uvidíme. A já věřím, že s mnohými ano.

Za bítešskou "delegaci"
Eva Lajkepová

Blahoslavené oči, které vidí, co vidíte vy

Blahoslavené oči, které vidí, co vidíte vy, blahoslavené uši, které slyší, co slyšíte vy, neboť mnoho knížat i králů si to přálo vidět a slyšet a neviděli a neslyšeli.

Taková slova pronesl Kristus zástupům a platí to i nám, kteří s bolestí i nadějí hledíme na rozloučení s naším Svatým otcem Janem Pavlem II. Poznáváme, jak postavení církve a její hlavy ve dnešním světě roste, přes samozřejmé kritické hlasy, které se někdy ozvou.

Krásný obraz. Celý svět je zarmoucen, z celého světa přicházejí poutníci i státníci.....

Sdělovací prostředky to považují za prvořadou světovou událost. Proč? Jak zbytečné je vysvětlovat tomu, kdo nechce chápat.....Bylo to tak vždy? V jak krásné a šťastné době žijeme, děkujeme za to Pánu, i když svět dosud není ideální a má mnoho problémů, jejichž řešení zemřelý papež z láskou naznačil, odvážně ukázal správnou cestu.

Pro srovnání mám v mysli jiný obraz. Je to obraz historický, nesmírně smutný, ale pravdivý.

Když zatloukal hrobař hřebíky do jeho rakve, pronesl slova: "Poslední papež". A když municipální rada francouzského města Valence prodala v dražbě jeho šaty jako majetek národa, a jeho mrtvolu, v rakvi uloženou, nedovolila pohřbít, nýbrž dala ji zanést do sklepa činžáku, kde půl roku odpočívala nepochována, tenkrát voltairovští filosofové francouzští a jim podobní odzvonili umíráčkem Církvi Kristově slovy: "Konec papežství, konec katolické Církve."

Tak dokončil svůj život 29. srpna 1799 papež Pius VI., ten papež, jehož při korunovaci zdravili: Quanto e bello! Tanto e bello, quanto e santo! (Jak je krásný! Tak je krásný, jak je svatý!) Papež francouzské revoluce. Papež, jemuž kdysi nejkatoličtější dcera Církve, národ francouzský, dala umírat jako psanci ve svém městě, a nestyděla se jako grand nation obohatit se několika louisdory za vydražený jeho šat. Noblesse oblige. Prach z těl těch, co pochovávali r. 1799 Církev Kristovu, už dávno roznesl vítr. Ne, oni se dívali do jejího hrobu, ale ona do hrobu jejich, a stát bude třeba jen jako tichý svědek u hrobu všech přítomných i budoucích Voltairů, Diderotů, Pombalů a Garibaldiů, Spinozů, Schopenhauerů, i hrobů těch, jejichž jména nechci ani jmenovat, aby upadla v zapomnění.

Svět mlčel. (Pontifikát papeže Pia VI. trval 24 a půl roku. Pohřben byl až na příkaz konzula Napoleona 30. ledna

Blahoslavené oči, které vidí, co vidíte vy

1800 na malém hřbitově, bez kněze, bez modliteb, bez kříže. Teprve po letech odvezen do Říma. O jeho smrti se nesmělo ani nahlas mluvit..... (Podle Msgr. Emila Procházky)

Proč to píše?

Abychom si připomněli tu úžasnou dobu, ve které žijeme a poděkovali také za ten dar, nádherný život svatého muže, Jana Pavla II., který celý svůj život dal k dispozici Kristu a vytvořil z něj obrovské umělecké dílo, které změnilo svět. "A přišli se mu poklonit."

Dovolte mi, abych na tomto místě připomněl Otce Jakuba Demla, spisovatele a básníka, který píše ve své knize "Katolický sen" již v roce 1926, kdy se shodli s Otokarem Březinou, že "Sen je také realita" a rozváděli tuto svou myšlenku, že půjdeme-li za snem, že se národ i svět stane křesťanský, je to reálné.

A že k tomu je potřeba světců. Světec se musí narodit a musí být, neboť světce potřebuje svět jako sůl, chleba a energii, nemůže být svět bez světců, kteří jdou za Kristem a ukazují nám cestu. Co bych k tomu dodal, sen se stal realitou.

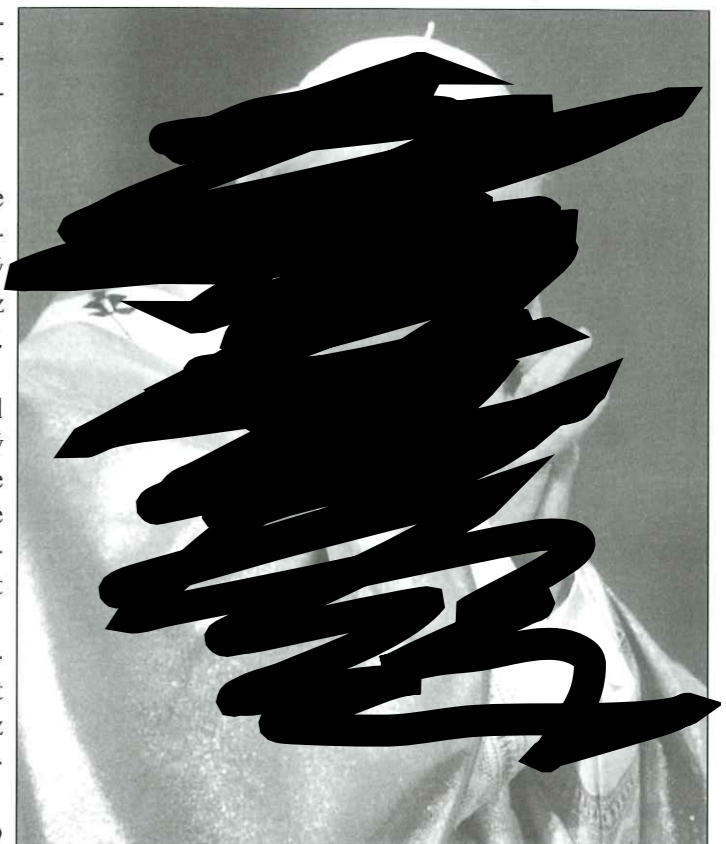
Světcí nejsou již otázkou dávné historie. Je to otázkou každodenního života. Mnozí z nás měli to štěstí potkat se ještě s živou, dnes sveticí, Matkou Terezou z Kalkaty, slyšeli jsme o Otcí Piovi ze San Giovanni de Rotondo, známe Terezii Stein, papeže Jana XXIII. a dalších, a tolik dosud nevyhlášených mučedníků z doby válečné i z totality.

Jsem přesvědčen, že brzy grandiosní osobnost Karel Vojtyla - Jan Pavel II. dojde brzy počtě oltáře, a že nyní se již za nás přimlouvá a jeho přímůva je mocná. Proste a obdržíte!

Tak bohatý život se aktivuje ještě více po jeho heroické smrti a mnozí se o jeho práci, spisech, kázáních a výzvách dovídají až nyní.

Tolik o něm bylo řečeno, co říci více - Bůh skrze něho promluvil i k nám a je na nás jeho odkaz naplnit v každém stavu, v kterém pracujeme i dál.

Otec Tišek

Hody ve Schrobenhausenu

V roce 2003 jsme ve Zpravodaji psali o návštěvě přátel z naší družební Kolpingovy rodiny, kteří k nám přijeli na hody. Loni jsme byli naopak pozváni na "hody" my do Schrobenhausenu. Tam hodům říkají "Schrannfest" (Schranne je jihobavorský zastaralý výraz pro prodejní stánek, takže název znamená něco jako "slavnost stánků"). Z Bíteše nás tam jelo devět. Rádi bychom se s Vámi podělili o to, jak a při jaké příležitosti se hody v tomto bavorském městě slaví.

Schrobenhausen leží asi sedmdesát kilometrů od Mnichova. Je to město, které má přes třicet tisíc obyvatel. Asi před sto lety sem byly přivezeny první sazenice chřestu. Půda i podnebí se zdály pro pěstování této delikatesy příznivé a experiment tento předpoklad potvrdil. Během několika desetiletí se Schrobenhausen a okolí pěstováním chřestu proslavilo a v době, kdy se chřest sklízí, se tu konají velké slavnosti, na něž se sjíždějí lidé z široka daleka.

Pěstování chřestu je podle vyprávění místních hodně náročné. V ideálním případě je denně třeba dvakrát projít pole a přihnout nebo vyřezat oddenky. Všechno se musí dělat ručně. Tato ruční práce se také promítá do ceny. Chřest se konzumuje co nejčerstvější - koupí se od pěstitelů a doma ihned zpracovává. Takový prý je nejlepší. Dva dny prý ve vlhké utěrce v ledničce v nejhorším případě také vydrží, ale po této době už by jej místní nejedli. Nad chřestem v plechovce nebo ze supermarketu pouze mávnou rukou, aby naznačili, že to není nic pro labužníky.

Slavnosti chřestu se konají pod záštitou městského informačního střediska vždy poslední víkend v červnu. Začíná se slavnostními

salvami domobrany, po níž střídavě vyhrávají zdejší kapely - muži a ženy troubí na lovecké rohy a kapela při zdejší ZUŠ hraje dechové písně. Pak následuje slavnostní průvod v kostýmech - strážníci, měšťané a samozřejmě také "Královna chřestu", kterou každoročně volí zdejší občané z řad místních slečen. Po proslovu starosty a uvítání ředitele městského informačního střediska začíná kulturní program na náměstí. Vystupují tam různé národopisné soubory, hrají různé kapely a samozřejmě i hosté - pravidelně přijíždí národopisný soubor z Ukrajiny - ten jediný, pokud jsme viděli, také tancoval. Letos prý jedna členka chyběla, protože loni se do ní ve Schrobenhausenu zamiloval japonský turista, který si pro ni později přijel až na Ukrajinu a nakonec z toho byla mezinárodní svatba. Mladá paní dnes žije v Japonsku a zřejmě si pilně osvojuje tamní kulturu a písně.

Na náměstí jsou také stánky s občerstvením, kde se prodává všechno možné od pečených ryb až po hamburgery, ale kupodivu

KR Velká Bíteš a KR Schrobenhausen (ilustrační foto).

Hody ve Schrobenhausenu

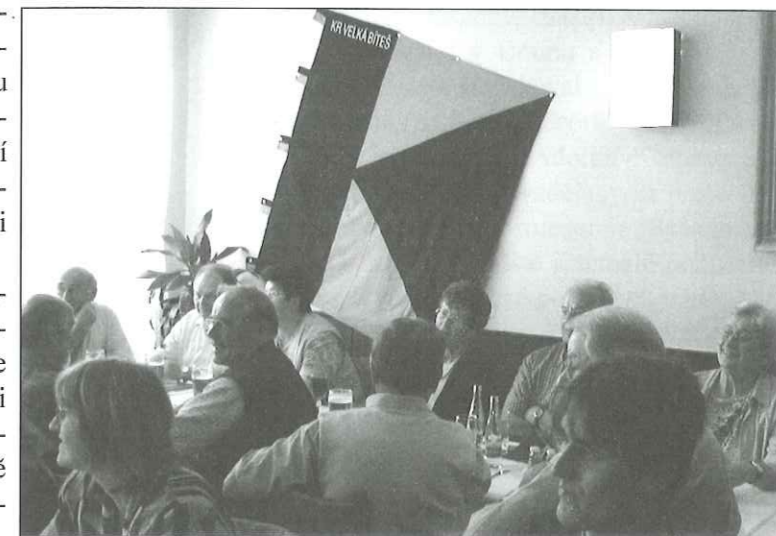
nikde nenarazíte na chřest. Inu, možná jej mají v přilehlých restauracích - tam jsme po něm nepátrali. Všude proudí zábava a samozřejmě také bavorské pivo (v Bavorsku si ho často míchají s limonádou, což našincům připadá jako "znesvěcování"), potkávají se tu známí, kteří se už několik měsíců nebo let neviděli a celý víkend se poctivě "slaví". Kromě programu na náměstí jsou samozřejmě i další doprovodné akce jako zábavy, diskotéky a rockové koncerty, kam chodí mládež a ti, kterým nevyhovuje dechovka.

"Hody" jsou také velkou šancí pro děti. V sobotu i v neděli se tu totiž koná "bleší trh", kde děti mohou nabídnout na prodej své hračky a knížky, se kterými si už nehrají. Za velmi přijatelnou cenu je tu prodávají zájemcům. Neodradí je ani deštivé počasí. Je to totiž příležitost výhodně koupit od starších kamarádů něco, co chtějí, nebo získat peníze na něco nového. Tato myšlenka nám připadala velmi moudrá. Zatímco naše děti mají doma spousty hraček, které už "nepotřebují", a proto jen zabírají místo, nebo se různě povalují rozbité, děti našich známých udržují hračky v pořádku a dávají si na ně pozor. Vědí totiž, že nerozbité je mohou prodat, a proto si jich považují i poté, co už jim odrostly. Možná i to je způsob, jak v dětech vypěstovat vědomí, že věci mají svoji hodnotu a stojí za to o ně pečovat.

Schrobenhausenské "hody" rovněž znamenalo chladné počasí. Nedalo se příliš dlouho sedět venku na místě. Sobotní večer jsme proto strávili v Kolpingově domě, kde jsme si mohli v klidu popovídat se všemi svými známými ze zdejší Kolpingovy rodiny. Zvláště nadšeně se k nám hlásili všichni cyklisté i ostatní účastníci zářijové návštěvy u nás. Přinesli i fotografie z této cesty, tak bylo na co vzpomínat. Chvillemi jsme také pozorně sledovali, jak se odvíjí fotbalové mistrovství. Zpočátku to pro Čechy vypadalo neradostně, ale pak začali naši přátelé více fandit a výsledek se dostavil téměř okamžitě. Moc našim to vítězství přáli a tvrdili, že Češi jsou mnohem lepší fotbalisté než Nizozemci. Škoda jen, že v zápasu s Řeckem už výsledek dopadl v náš neprospěch.

Po čtyřech dnech jsme odjížděli odpočatí a plní dojmů z nových míst a ze setkání. Do budoucna uvažujeme o společné dovolené českých a německých rodin. Uvidíme, jestli se jí podaří uskutečnit. Mezinárodní setkání jsou rozhodně velmi důležitá. Při nich se totiž o okolních zemích a lidech, kteří tam žijí, dozvíme mnohem více než ze sebelepších knih.

Eva Lajkepová

KR Velká Bíteš a KR Schrobenhausen (ilustrační foto).

Kolpingova rodina Blansko

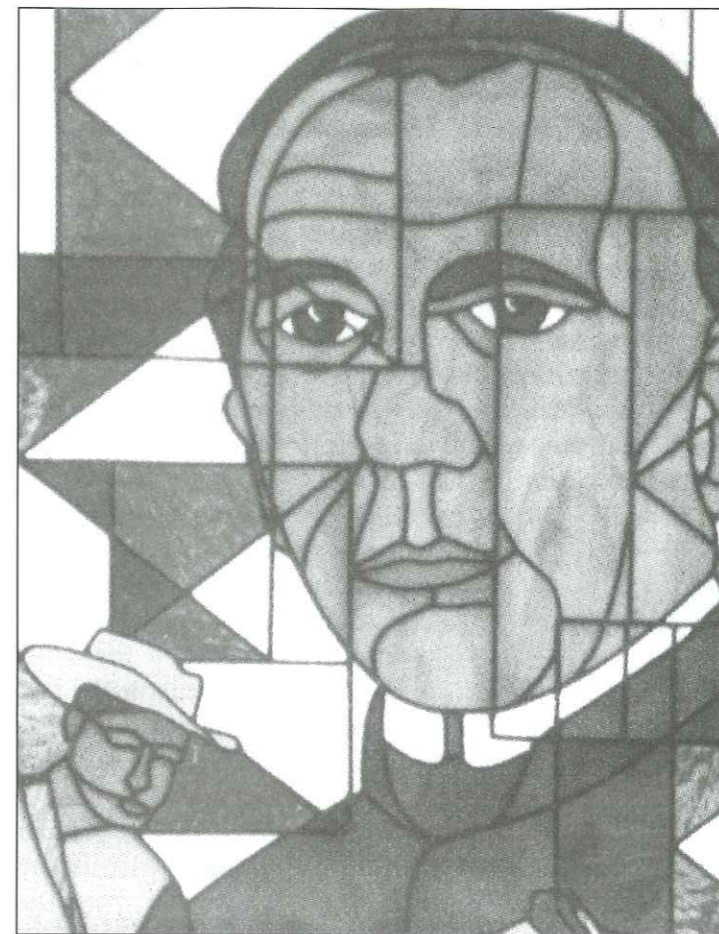
Na Vánoční výstavce, aneb co umí zlaté české ručičky, ve dnech 27. - 28.11.2004 se vedle již tradičních pořadatelů Kolpingovy rodiny Blansko a Klubu lodních modelářů Blansko předvedlo i několik dalších organizací. Poměrně velký počet návštěvníků výstavy si mohl prohlédnout výtvarné práce a letecké modely kroužků Kolpingovy rodiny Blansko, nejrůznější kategorie lodních modelů klubů lodních modelářů z Blanska, Mariánského údolí, Brna, Kuželova, Třeště, Podivína, výrobky z přírodních materiálů Junáku

Blansko, výtvarné a keramické výrobky dětí z Domu dětí a mládeže Blansko a Speciální školy Blansko a také modely dálkově řízených autíček RC autoklubu Blansko. Svoji prezentaci zde měla i Společnost Katolického domu Blansko. Při otevření výstavy, která zaplnila celý sál Katolického domu v Blansku, vystoupili s hudebním programem Junáci. Výstavka ukázala, že zlaté české ručičky toho umí hodně.

Josef Kupčík

Adolph Kolping, podivně současný člověk - část druhá

Léta studentská

Adolph Kolping odešel od svého mistra, aby se v rodném Kerpenu půl roku připravoval na přijímací zkoušky na gymnázium. S latinou mu pomáhal tamní kaplan. Pro mladého muže to nebylo nijak snadné. Vždyť se tento jazyk nikdy předtím neučil. Opět se však projevila jeho houževnatost. Přijímací zkoušky složil a ve čtyřadvaceti letech byl přijat na gymnázium. Mezi svými téměř o deset let mladšími spolužáky musel působit dosti kuriózně a jistě měl ve třídě nelehkou pozici. Nezřídká musel spolknout jízlivé poznámky. Studoval však horlivě. Šest tříd zvládl během tří a půl roku. A to si musel zároveň ševcováním vydělávat na živobytí a studium. Ve vyšších třídách si přivydělával i tím, že dával hodiny. Toto pracovní i psychické zatížení se samozřejmě projevilo na jeho zdravotním stavu. Adolph byl odjakživa chatrného zdraví a vyčerpání přispělo k tomu, že během studií hodně stonal. Na gymnáziu si psával deník, který je cenným zdrojem informací o jeho životě, názorech i rozhodování.

Také jeho osobní život zaznamenal jisté změny. Našel si dívku. Margarette Statzová byla sestra jeho přítele.

Během studia získával Adolph nové poznatky a nemohl se rozhodnout, kam bude směřovat jeho další život. Stále více se však zabýval myšlenkou na studium teologie. Nikdy nezapomínal na tovaryše a učně potloukající se po městech a toužil jim nějak pomoci. Jeho rozhodování nebylo bez vnitřních bojů. Zvládne další studium? Dovolí mu zdravotní stav dále do úmuru pracovat a studovat? Také bylo pro něj velmi těžké vzdát se Margaretty. Jeho rozhodování se nakonec změnilo v jistotu povolání. Cítil, že jeho úkolem je řešit situaci chudých tovaryšů bez domova a bez zázemí.

Studium teologie zahájil v Mnichově, dále studoval i v Bonnu a v Kolíně nad Rýnem. Časem si získával stále větší uznání ze strany svých profesorů. Mnozí z nich se stali jeho přáteli. Adolph Kolping byl velmi inteligentní a vzdělaný, a proto dostal nabídku stát se profesorem. Byla to pro něho velká čest a jistě i nemalé pokušení. Získal by společenské postavení, o němž se mu nikdy ani nesnilo. Adolph si však uvědomoval, že by se tak zpronevěřil svému povolání, kterému už tolik obětoval. Bůh si přál, aby se stal knězem.

Cesta do Itálie

Během studia teologie podnikl pěší cestu do Benátek a zpět. Během tohoto poutování vznikl devadesátistránkový deník a celá řada dopisů. Je překvapivé, jak byl Adolph Kolping vnímavým a pronikavým pozorovatelem. Chodil s očima otevřenými. Všiml si různých věcí a přemýšlel nad nimi. Turistika, jak ji známe dnes, byla v devatenáctém století teprve v plenkách. V Evropě se začínali objevovat první turisté - z Anglie. Kolping si do svého deníku poznamenal, jaké nebezpečí s sebou turistika může přinášet. Neušlo mu, že silná snaha zavděčit se turistům, aby se cítili "jako doma", potlačuje národní zvláštnosti, identitu a zvyklosti.

Adolph Kolping, podivně současný člověk - část druhá

Počátek kněžského života a položení základů Kolpingova díla

Po ukončení studia teologie v Kolíně nad Rýnem byl Adolph Kolping dne 13. dubna 1845 vysvěcen na kněze. Své "Pane, jsem připraven sloužit" vyslovil v Kolíně. Na tento okamžik se nejprve podvědomě a potom i vědomě připravoval řadu let. Slavnostně odevzdá své síly do služeb Božích. Věděl, že mu jeho draží v Kerpeniu svou modlitbou pomá-

hají. Ani tento velký den však pro Adolpha nezůstal bez hořkosti a bolesti. Těsně před začátkem slavnosti mu oznámili, že předešlé noci zemřel jeho otec.

Novokněz dostal první místo ve farnosti svatého Vavřince ve čtyřicetitisícovém průmyslovém městě Eberfeldu. Začínaly se tu prosazovat velké továrny, což znamenalo obrovský příliv lidí z venkova, který s sebou nesl nesmírné sociální problémy a bídu. V revolučním roce 1848 zuřily v Eberfeldu pouliční boje, v ulicích se stavěly barikády.

Do Adolphovy farnosti tehdy patřilo asi deset tisíc lidí - jedna čtvrtina obyvatel města. Ostatní byli protestanti. Kaplana velmi trápily spory mezi oběma konfesemi. V roce 1846 byla v Eberfeldu založena skupina mladých katolických tovaryšů, kteří nacvičovali písně k procesím. Setkávání se jim natolik zalíbilo, že se rozhodli v něm pokračovat. S těmito muži začal pracovat Johann Gregor Breuer, tamní učitel. Dal jim k dispozici učebnu, kde se mohli scházet, a nabídl jim poučné a vzdělávací přednášky. Již brzy se utvořil pevný svaz, pro který Breuer roku 1846 vypracoval první stanov. Mladým mužům občas přednášel i Adolph Kolping, jehož si po čase vybrali za svého duchovního vůdce (přezese). Práce mezi těmito lidmi se stala pro tohoto kněze životním posláním i naplněním. Jelikož věděl, jak je toto dílo potřebné, zatončil je rozšířit po celém Německu. Myšlenku mužského katolického spolku propagoval na četných svých cestách i za pomoci novinových článků. Roku 1846 vypracoval Kolping pro spolek programový spis "Spolek tovaryšů".

Když byl o rok později přeložen do Kolína, založil i tam hned tovaryšský spolek, v němž se velmi angažoval. Zajímavé je, že právě v den, kdy Kolping chtěl kolínským tovaryšům popovídat o spolku, který se tam pro ně chystal založit (6. 5. 1849), přednášel v tomto městě stejnému publiku i tehdy už známý Karel Marx. Jelikož socialismus a Marx už tehdy byli mezi dělníky známými pojmy, většina z nich šla na Marxovu přednášku, zatímco na tu Kolpingovu přišlo pouze sedm lidí, kteří se stali zakládajícími členy kolínského Spolku katolických tovaryšů.

O tom, že Kolpingovy myšlenky nacházely mezi lidmi stále větší ohlas svědčí skutečnost, že během šestnácti let Kolpingova působení získal svaz přes dvacet tisíc členů, přičemž tento muž založil více než čtyři sta spolků. A to všechno zvládl bez počítače, internetu, telefonu a auta!

Eva Lajkepová,
KR Velká Bíteš

Den vzpomínky na Adolpha Kolpinga - modlitba za svatořečení

Den úmrtí Adolpha Kolpinga je v Kolpingově díle slaven jako den vzpomínky na něho. Tentokrát se ho v Kolíně nad Rýnem zúčastnil apoštolský nuncius arcibiskup Erwin Josef Ender.

4. prosinec slaví Kolpingovy rodiny na celém světě jako den vzpomínky na blahoslaveného Adolpha Kolpinga. V tento den se v kolínském minoritském chrámu shromáždili věřící ke slavení eucharistie. Ke spoluslavení pozval generální duchovní správce Kolpingova díla P. Axel Werner velmi srdečně také apoštolského nuncia v Německu.

Duchovní správce Kolpingova díla Německa P. Alois Schröder zahájil mši svatou v 9 hodin ráno tento vzpomínkový den. Po ranní mši svaté se věřící společně modlili breviář. Vrcholem tohoto dne potom byla večerní mše svatá v 18 hodin, při které byl hlavním celebrantem apoštolský nuncius Erwin Josef Ender. Koncelebranty byli Axel Werner, Alois Schröder, diecézní duchovní správce Michael Cziba a okresní duchovní správce Gabriel Weiler.

Věřící v tento den vzpomínali na Adolpha Kolpinga a především se pak modlili za jeho svatořečení. Generální duchovní správce k tomu také vyzval všechny členy Kolpingova díla prostřednictvím nové "Modlitby za svatořečení", která nahradila starší verzi této modlitby.

Generální duchovní nejprve přizval národní svazy ke spolupráci na vytvoření nové a aktuálnější verze této modlitby. Na základě podnětů pak zformuloval nové znění modlitby a předložil jej ke schválení Generální radě Mezinárodního KD, konané v jihoafrickém Kapském městě. Modlitba klade důraz především na mnohonárodnostní charakter Kolpingova díla, ochranu lidského života, manželství a rodinu.

Modlitba za svatořečení bl. Adolpha Kolpinga

Všemohoucí, věčný Bože !

Daroval jsi nám bl. Adolpha Kolpinga jako našeho zastánce a náš vzor. Jeho život byl naplněn péčí o mladé lidi v duchovní a sociální nouzi. Mnohým byl neúnavným duchovním pastýřem, otcovským rádcem, trpělivým učitelem a věrným přítelem.

Ukázal nám opravdovou lásku k Tvému synu. Jeho věrnost k církvi je pro nás příkladem. Jeho přáním bylo porozu-

mět práci, rodině a společnosti ve světle naší víry. Vzájemnou pomoc ve společnosti chápal jako projev křesťanské lásky k bližnímu.

Z písmen svatého, svátostí a modlitby čerpal sílu k vytvoření díla, které má sloužit Tobě a lidem.

V každé době jsi povolal nás, lidi, ke spolupráci při budování Tvého království, proto Tě prosíme: Nech nás dnes spolupracovat na překonání chudoby, nespravedlnosti a beznaděje. Pomoz nám, na přímluvu bl. Adolpha Kolpinga, směle se zasazo-

vat za ochranu lidského života, manželství a rodiny. Dej, at' jsme ve společenství Tvé církve a Mezinárodního Kolpingova díla solí země a světlem světa.

Naplň naši naději, aby směl být Adolph Kolping uctíván jako svatý v celé církvi, ve všech jazycích a národech. Nech nás s vírou, nadějí a láskou spolupracovat na stavbě Tvého království, tak jak to dělal Adolph Kolping.

O to tě prosíme, skrze Krista, našeho pána. Amen !

Resurrexit, sicut dixit, alleluja

Dnes po slavné bohoslužbě neděle Božího milosrdenství, se mně, jakož i ostatním členům diplomatického sboru, dostalo privilegia, poklonit se tělesně schránce Svatého otce, která v duchu prastarých tradic spočívá v Klementinském sále Apoštolského paláce. To, co jsem cítil, se nedá popsat. Vím však bezpečně, že to nebyl smutek. Byla to vážná, slavnostní chvíle, kdy se v tomto čase velikonočním v mysli ozývají slova velikonoční sekvence: "Resurrexit, sicut dixit, alleluja."

O životě a díle a historickém významu Jana Pavla II. byly už za jeho života napsány knihy. Jeho osobností se budou zabývat historici ještě po desetiletí. Není tudíž možné stručně zhodnotit jeho pontifikát a jeho význam pro katolíky, pro křesťany, pro věřící i nevěřící lidi dobré vůle této planety. Není možné pokoušet se vyjádřit slovy to, co slovy vyjádřit nelze. V době, kdy jsme zaplaveni přílivem slov a zmateni falešnými hodnotami, Jan Pavel II. působil svým příkladem.

Jan Pavel II. vydal svým životem skvělé svědectví o životě z víry. Jeho příklad ušlechtilého člověka, který "věděl, komu uvěřil a byl si jist", který "věděl, že těm, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému" (sv. Pavel), absolutní shoda jeho činů s jeho slovy, to vše táhne miliony lidí této nemocné planety, aby svými životy usilovali o více pravdy, spravedlnosti, lásky, svobody a pokoje ve světě kolem sebe. Tato doba, která odmítá vše, co člověka přesahuje, takové svědectví potřebuje.

I když ho na Boží hod Velikonoční hlas zradil, i když choroba oslabila jeho tělo, jeho duch zůstal nezlomen. Hlásal Evangelium lásky a pokoje do posledního vydechnutí. Svůj pontifikát zahájil slovy: "Nebojte se!" Jeho poslední vzkaz, ač ne-

vysovený, jsem vnímal stejně: svou statečností i ve smrti nám papež výmluvně a slavnostně sdělil: "Nebojte se!"

Říká se: Jak žil, tak zemřel. A je to pravda: Rozhodnutí Svatého otce zůstat se svým lidem Božím, zůstat na svém místě až do chvíle, kdy ho Pán povolá, bylo jedním z těch statečných rozhodnutí. Ukázal, že i smrt patří k životu v době, kdy parlamenty takzvaných vyspělých zemí světa schvalují eutanázii...

Příběh je víc než tisíce slov. Včera odpoledne jsem šel, jako tisíce jiných na náměstí sv. Petra. Viděl jsem tam mladé lidi, jak klečeli na dlažbě a modlili se. Nedá se to popsat. Přišli dobrovolně, oblečení v texaskách, bylo vidět, že nic nepředstírají. Přišli, protože měli svého papeže rádi. Byl to jejich papež. Jeho schopnost oslovit mladé byla mimořádná, jeho důvěra v mládež bezmezná.

Večer, spolu s desetitisíci dalšími lidmi dobré vůle, kteří přišli z vlastní vůle pod okna papežovy pracovny na náměstí svatého Petra, jsem při společné modlitbě radostného růžence za Svatého otce cítil, že spíše bych měl prosit za to, abych sám byl v hodině své životní zkoušky také tak statečný jako byl on.

Řím, neděle Božího milosrdenství,
4. dubna 2005 A.D. Pavel Jajtner

Sobota, 2. dubna 2005, 16.32, náměstí sv. Petra v Římě. Kdo říká, že dnešní mládež už nehledá Boha? Pod okny Svatého Otce je s ním v jeho těžké hodině, tak jako on byl vždy s ní. Jan Pavel II., odešel v pověsti svatosti za svým Mistrem a Pánem ve 21:37.

Dovolená jak má i nemá být

Seriál o prázdninových pobytech naší KR měl koncem loňského léta další pokračování.

Tentokrát jsme se vydali v poněkud hojnějším počtu na Slovensko. Řekli jsme si, že když už vážíme tak dalekou cestu, nemá cenu, abychom jeli jen tak sami, a oslovili jsme všechny známé, kteří jakýmkoli způsobem podporují naše aktivity. Sešlo se nás nakonec 16 rodin, což bylo bez mála skoro 100 lidí a tak jsme mohli téměř do posledního místa využít lůžkovou kapacitu Školy v přírodě A. Sládkoviča v oblasti mezi Slovenským rájem a Nízkými Tatrami.

Vyjeli jsme v sobotu 24.6. každý celkem jak chtěl, ale shodou okolností jsme se v hojném počtu setkali na termálním koupališti v Bešeňové. Byl krásný letní den, podcenili jsme sluníčko a mnozí se spálili. Netušili jsme, že je to jedna z našich posledních příležitostí nacytat během této dovolené nějaký bronz.

Bez nehody jsme všichni dorazili na místo určení. Místo ubytování se nachází uprostřed hlubokých lesů a je zde opravdu krásně. Bohužel se ale brzy zatáhla obloha a přišlo a přišlo až do posledního dne našeho pobytu zde. Za těchto okolností jsme byli rádi, že sdílíme stejný osud se známými, neboť jsme se mohli všichni utěšovat tím, že i těm druhým propršela dovolená. Děti se zabavily mezi sebou, těm to dvakrát nevadilo.

Naštěstí v blízkém Popradu právě otevřeli moderní termální koupaliště. Nedalo se nic dělat, většinu času jsme trávili tam. Snažili jsme se přesvědčit děti, že nedaleko jsou opravdu pořádné hory, ale pro husté mraky to tam vypadalo jak u Kolína.

Podnikli jsme i několik výletů: navštívili jsme Spišskou Kapitolu a dali vydělat místnímu Kolpingovu dílu návštěvou v restauraci, kterou zde místní Kolping provozuje. Trochu jsme popovídali s místním reprezentantem KD a dozvěděli jsme se, že na Slovensku mají velký problém převážně s romskou komunitou. V dešti a v blátě jsme vyšlapali na Spišský hrad a měli tohoto pomalu dost. Cestou na ubytování jsme viděli poslepované domy místních Romů a bylo nám z toho divně a všelijak.

V neděli nás navštívil místní pan farář a uspořádal pro nás mši svatou. Je to energický třicátník, který čile brebentil

s dětmi a brzy si získal jejich přízeň. Nadšení vzbudil i u našich puberťáček, když začal zpívat maja I a maja O, což je prý nějaká horká novinka z Moldavska. Ve všední den podebatil s námi dospělými a ukázalo se, že je to člověk mnoha zájmů a aktivit. Potvrdil také, že romský problém je na Slovensku velmi aktuální. Vyprávěl i současný vtíp: Minulost Slovenska byla německá, současnost je slovenská, budoucnost je černá.

V sobotu - v den našeho odjezdu - se nečekaně vyjasnilo. Byla to odměna skutečně zasloužená. Děti viděly hory a viděly, že jsme jim nekecali, že jsou to opravdu pořádné hory velehory. Zajeli jsme až pod Lomnický štít a viděli Slovensko všude okolo a bylo to moc hezké. A pak už cesta domů.

Hodnocení: dovolená rodin má v sobě něco, co se těžko sděluje. Kouknete ven - a ono prší. Kouknete kolem sebe a vidíte protažený obličej rodiny Kučerových. A v tu chvíli si řeknete - nejedu v tom sám a začnete se bavit.

Tomáš Lajkep

Kolpingova rodina Velká Bíteš

Nový rok s přáteli

Členové naší KR pravidelně (letos už popáté) organizují společné novoroční setkání rodin s dětmi. Pokaždé nás přivítají Ševčíkovi a je nám tam moc dobře. Účastní se vždycky asi pět až šest rodin, z nichž všichni už dnes mají po třech dětech. To je pak veselo! Děti si vesele a družně hrají - ti mladší v pokojíčku s hračkami, ti starší se za chvíli odsunou k počítači. My dospělí - pokud nás děti chvíli nechají v klidu sedíme a povídáme si, připijeme si na zdraví v novém roce a pochutnáme si na nějakých těch dobrotách. Bývá to velmi pěkné setkání a uskutečnilo se i letos.

Tentokrát byly děti mimořádně hodné a příliš nevyžadovaly

naši přítomnost ani naše rozsudky, když se praly o hračky. Je vidět, že už se během společných dovolených a akcí sžily natolik, že už se spolu cítí jako doma. A to je moc dobře. Doufáme, že se třeba za dvacet či třicet let budou jednou scházet i ony a budou pokračovat v naší tradici. Dnešní školáčky už budou mít své partnery a děti, ale třeba jim vydrží i kamarádi z dětství, se kterými se rádi uvidí a občas se společně sejdou, a vzpomenou si na to, jaké to bylo prima, když byli malí a jezdili spolu na dovolené. To stojí i za ten pokojíček převrácený vzhůru nohama, který po naší návštěvě zpravidla zbude hostitelům. Děti si totiž musí prohlédnout a vytáhnout opravdu všechny hračky.

Eva Lajkepová

Jak farnost slavila

V sobotu 15. ledna 2005 oslavil P. Bohumil Poláček se svou farní rodinou své padesáté narozeniny. Myslíte si, že jsem se spletla? Nespletla. Náš otec Bohumil - ač na to nevypadá - už opravdu slavil padesátku. Každé jubileum je určitě důvodem k poděkování. Nejprve je potřeba děkovat Bohu, největšímu dárci, od něhož dostáváme všechno - i ty prožité roky. Proto celá oslava vhodně začala v jedenáct hodin mší svatou na poděkování. Kostel byl plný, u oltáře bylo dvacet ministrantů a v lavicích seděli lidé různých věkových kategorií. Otec Bohumil se několikrát zmínil o Panně Marii a o její přímlově. Na příkladu svatby v Káně Galilejské ukázal, že Matku Boží zajímají všechny naše potřeby a je ochotná pomoci i tehdy, když se nám něčeho nedostává. Během slavnostní mše zazpívala také Bítešská schola. Po mši jsme se sešli v Kulturním domě, kde byl připravený společný oběd. Paní Mičánková s paní Zavadilovou uvařily vynikající guláš, na kterém jsme si všichni opravdu pochutnali. Sál Kulturního domu byl plný a byla to jedinečná příležitost, kdy se farnost mohla sejít jinde než v kostele, popovídat si s otcem Bohumilem i s ostatními hosty. Také se trošku zpívalo a hodně blahopřálo. Oslava se moc vydařila. A dokonce se ani nestalo to, co v Káně Galilejské - vína bylo dost pro všechny.

Eva Lajkepová

Kolpingova rodina Dobrá Voda

Tábor na Šumavě

Loni jsme se opět sešli v krásném prostředí Zálesí u Vacova na třetím ročníku Dětského křesťanského tábora pořádaného Kolpingovou rodinou Dobrá Voda u Hartmanic.

Tábora se tentokrát zúčastnilo 27 dětí ve věku 6 - 13 let ze Sušice, Klatov, Horažďovic, ale i Dobřan, Prahy a Mostu, aby spolu s vedoucími prožili 11 dní plných zábavy a dobrodružství.

Společně jsme dělali rozhovory se slavnými osobnostmi a zúčastnili se VIP párty, s Prima vařečkou jsme se naučili uvařit si oběd v přírodě, bojovali jsme se zlým Baracudou, při noční hře jsme stopovali převaděče, při olympiádě jsme změřili síly při mnohých netradičních disciplínách a hráli spoustu zajímavých her.

Jako při uplynulých ročnících nechyběla ani duchovní náplň. A tak jsme se učili hledat v bibli, hráli biblické příběhy a naučili se nové modlitby a písně. Zúčastnili jsme se také bohoslužeb, které pro nás sloužili P. Lev Eliáš a místní duchovní správce P. Martin Vich.

Nakonec přišel den loučení a my jsme se museli rozjet domů, někteří i se slzičkou v oku (a nejen děti), ale i se spoustou zážitků a nových přátelství. A tak jen doufáme, že příští rok se opět sejdeme na dalším táboře.

Petr Matějka

P.S.: A protože slova nejsou vše, připojujeme i pár fotek.

Kolpingova rodina Měřín

Tak jako každý rok, tak i loni, pořádala Kolpingova rodina Měřín dětský letní tábor, který se uskutečnil v Českovicích u Blanska.

V krásném prostředí Moravského krasu se podařilo zajistit letní pobyt pro 60 dětí z Měřína a okolí.

Děti byly rozděleny do pěti oddílů po dvanácti. Každý oddíl vedl jeden vedoucí a jeden instruktor.

Celý tábor byl pojat jako "Cesta do Afriky", se závěrečnou noční hrou "Klanění faraonovi". Každý den si děti musely vybojovat a vyluštit část šifry, která jim měla napomoci k určení jednoho afrického státu.

V programu tábora nechyběly výlety, výstup na rozhlednu, koupání, soutěže, sportovní hry a samozřejmě táborák.

Velký dík patří všem vedoucím, kteří obětovali svůj volný čas a hlavně mladým instruktorům, kteří se velkou měrou zasadili o bohatý a veselý program tábora.

Karel Pacal

Kolpingova rodina Měřín

Z pohádky do pohádky

Dne 19. září 2004 pořádali členové Kolpingovy rodiny Měřín ve spolupráci s Rybníčkáři pohádkový les pod názvem "Cesta z pohádky do pohádky".

Pohádkového odpoledne se zúčastnilo 121 dětí s doprovodem.

Letošní pohádková cesta vedla přes sjezdovku, kde děti potkávaly pohádkové postavičky - Pipí dlouhá punčocha, Bořek stavitel, bába a dědek z Perníkové chaloupky, princezna Koloběžka I., Křemílek a Vochomůrka, Bob a Bobek, Vík a kůzlátka, Mach a Šebestová a čerti z pekla.

U každé pohádky musely děti splnit připravené úkoly a u posledního zastavení na ně čekala sladká odměna.

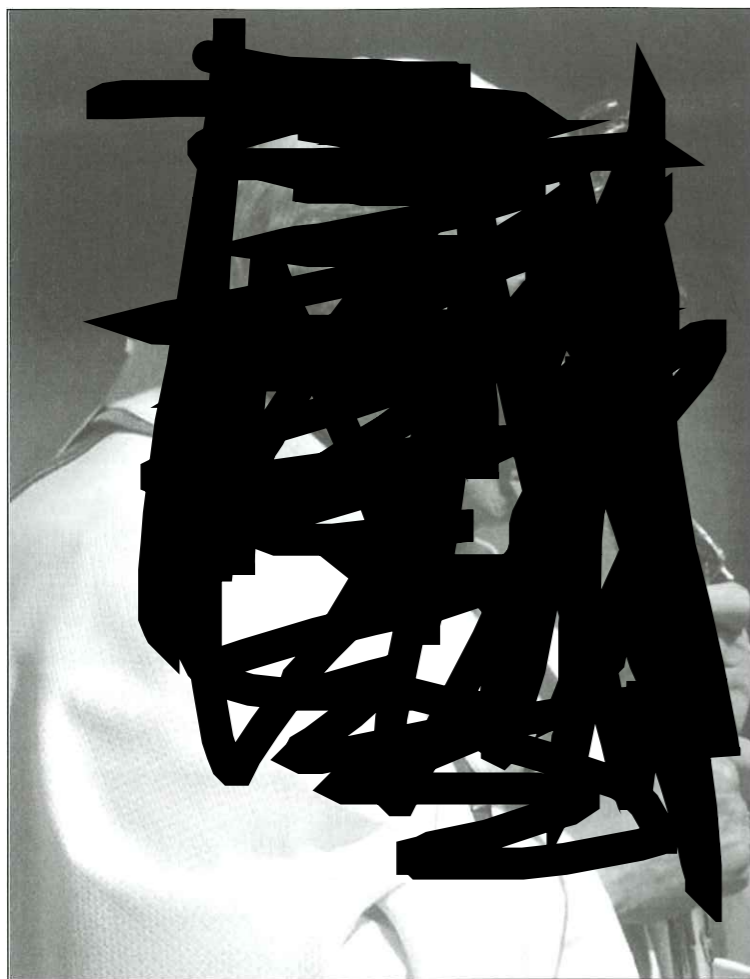
V cíli si všichni společně opekli párek a s pohádkovou náladou odcházeli domů.

Velký dík patří všem pořadatelům, kteří se ujali přípravy a realizace pohádkového lesa.

Karel Pacal

Mezinárodní Kolpingovo dílo ztratilo věrného přítele!

"Mezinárodní Kolpingovo dílo ztratilo věrného přítele!"

S velkým zármutkem přijímáme my, jako členové katolického sociálního svazu, zprávu o smrti našeho Svatého otce. Nesčetněkrát v průběhu svého 26 let trvajícího pontifikátu ukázal význam katolické sociální nauky pro nové uspořádání našeho globálního společenského řádu. Právě jeho návštěvy v rozvojových zemích, které trpěly zvláště sociální, etnickou a politickou nespravedlností, byly působivým svědectvím toho, že pravda se nedá umlčet.

Neúnavně se papež Jan Pavel II. staral o to, aby na denním pořádku světové politiky zůstala i taková témata, která již padla za obět' naší době. Ve svém nasazení za posvátnost a důstojnost lidského života, svobody názoru - zvláště také náboženského vyznání - a za demokracii se nezdíka stal nepopulárním. Díky Bohu!

Svým bojem proti chudobě, svým zasazením pro křesťanský pohled na ženu a rodinu a podporou křesťanského vyznání víry ve veřejném životě jsme se my, jako členové Kolpingova díla, ocitli na straně Sv. Otce.

K němu se vážou slova bl. Adolpha Kolpinga: "Kdo projevívá odvahu, dodává odvahu!" Neohroženě se Sv. Otec postavil výzvě naší doby a pokusil se v celém svém učení zdůraznit, že křesťanský pohled člověka a z toho vyplývající důsledky představují značný přínos k řešení "Nových sociálních otázek 21. století". V plnění křesťanské víry ve všech společenských ohledech viděl hlavní úkol jednotného katolictví v Německu.

Již jako krakovský arcibiskup navštívil během své návštěvy Německa hrob otce tovaryšů. Byl pro něj něco jako "stavitel mostů mezi církví a společností". Ve svém zasazení pro mládež a jejich duchovní a sociální potřeby si neustále uvědomoval spojení s ideály našeho svazu a jeho zakladatelem.

Pro mnoho Kolpingových sester a bratrů byla jeho návštěva v minoritském kostele dne 15. listopadu 1980 neza-

Mezinárodní Kolpingovo dílo ztratilo věrného přítele!

pomenutelným zážitkem. Tenkrát věřícím představil Adolpha Kolpinga jako "vzor, který dnešní církev potřebuje". Jeho návštěvu dodnes připomíná pamětní deska v minoritském kostele. 27. října 1991 se splnila modlitba všech kolpingových přátel na celém světě. Papež Jan Pavel II. blahoslavlil našeho otce tovaryšů v Římě za přítomnosti více než deseti tisíce členů Kolpingova díla a tím formálně potvrdil to, co již mnozí cítili ve svých srdcích. V mnoha tehdejších poutnících zanechaly dny v Římě tak silný dojem, že i dnes hodnotí tuto oslavu jako největší zážitek ve společenství Kolpingových přátel.

1. prosince 2004 se Sv. otec naposledy obrátil k Mezinárodnímu Kolpingovu dílu. Společně s generálním sekretářem Hubertem Tintelottem jsem měl příležitost doručit Svatému otci "Mezinárodní modlitbu o svatořečení Adolpha Kolpinga". Již poznamenaný postupující nemocí požehnal Sv. otec modlitbu a tím i všem členům Mezinárodního Kolpingova díla (viz. článek str. 17).

Toto požehnání je pro nás závětí. S ním je pro nás, přátele Kolpingu na celém světě, spojen úkol nepolevit v boji proti chudobě, nespravedlnosti a beznaději. Budeme se i nadále zastávat podpory života, křesťanského pohledu na manželství a rodinu a svobody vyznání. Mezinárodní Kolpingovo dílo truchlí spolu se všemi katolíky pro Sv. otce u hrobu bl. Adolpha Kolpinga v minoritském kostele. V době pohřbu Sv. otce byli všichni přátelé Kolpingu společně pozváni k modlitbě za našeho zesnulého papeže.

Slavnostní bohoslužba k uctění památky zesnulého se bude konat u příležitosti diecézního shromáždění diecézního svazu Kolín v minoritním kostele v Kolíně v neděli 10. dubna v 11:00 hodin.

Církev ztratila velkého papeže a Mezinárodní Kolpingovo dílo dobrého a věrného přítele!

Msgr. Axel Werner
generální duchovní Mezinárodního Kolpingova díla

Řím těchto dnů v číslech

Některá data, jak je zveřejnilo vatikánské tiskové středisko

Vatikánské tiskové středisko dnes zveřejnilo některá data z období od 3. do 6. dubna 2005, týkající se přítomnosti sdělovacích prostředků, přílivu poutníků a jejich přijetí, a to od smrti Svatého otce až po den jeho pohřbu. Dále pak jsou zde data z odboru italské civilní obrany a také informace o přispění města Říma.

Sdělovací prostředky

Tiskový sál Svatého stolce a Papežská rada pro sdělovací prostředky vystavily do

dnešního dne 6.000 akreditací pro novináře, fotoreportéry, rozhlasové a televizní operátory k zajištění mediálního pokrytí události. Tiskový sál otevřel už od 1. dubna nový Akreditační úřad na Via Conciliazione a Tiskové středisko na Via Paolo VI. Papežská rada pro sdělovací prostředky, delegovaná k povolení pro audiovizuální operátory, otevřela distribuční Centrum pasů na Piazza Pio XII.

Počet rozhlasových a televizních stanic byl tak vysoký, že ani není možné získat přesný počet těch, které úplně nebo částečně přenášely obřady pohřbu Jana Pavla II. Rádio Vatikán a Centro Televisivo Vaticano vydaly svolení všem stanicím, které požádaly o převzetí signálu. Jen k EUR-EBU se připojilo 80 televizních stanic pro mondovizní přenos. U Papežské rady pro sdělovací prostředky se zaregistrovalo pro přenos pohřbu 137 televizních sítí z 81 zemí všech pěti kontinentů.

Vatikánské rádio přenášelo obřady pohřbu přímým přenosem v 7 různých jazycích a bylo k němu připojeno několik stovek stanic v Evropě i Americe. Výjimečný byl i rozsah Streaming Live internetové sítě Svatého stolce, jenž zaznamenal v průběhu papežova pohřbu 1.300.000 návštěvníků s 54.000 připojeními najednou, zabírajících 9 gigabajtů za sekundu. Mnoho italských portálů užívalo vatikánský signál.

Pohřeb Jana Pavla II.

Při pohřební mši svaté koncelebrovalo 157 kardinálů, bylo přítomno 700 arcibiskupů, 3000 prelátů a kněží. Tři stovky kněží pak podávaly svaté přijímání. Pohřbu se účastnilo 169 zahraničních delegací 10 panovníků, 59 hlav států, 3 korunní princové, 17 předsedů vlád, 3 manželky hlav států, 8 viceprezidentů, 6 vicepremiérů, 4 předsedové parlamentu, 12 ministrů zahraničí, 13 ministrů, 24 ambasadů, 10 bývalých prezidentů, generální ředitelé a generální sekretáři a prezidenti mezinárodních organizací. Byly přítomny rovněž delegace 23 pravoslavných a východních pravoslavných církví, 8 ze západních církví a církevních komunit, 3 z mezinárodních křesťanských organizací. Kromě toho byly přítomny různé delegace a představitelé židovství, 17 delegací nekřesťanských náboženství a organizací pro náboženský dialog. Data odboru italské civilní obrany.

Věřící

Od 2. do 8. dubna připutovalo do Říma přes 3 milióny poutníků. Práh vatikánské baziliky překračovalo každou hodinu 21.000 osob, tj. 350 za minutu. Na vstup do baziliky svatého Petra čekali průměrně 13 hodin, přičemž nejdelší čekací doba byla 24 hodin. Délka nejdelší řady dosahovala 5 kilometrů. V den pohřbu: 500.000 věřících na náměstí svatého Petra a na Via Conciliazione na pohřební mši svaté. 600.000 účastníků sledovalo obřady v zónách s velkoplošnými obrazovkami.

Řím těchto dnů v číslech

Personál

8.000 dobrovolníků, z nichž 1.300 působilo v areálu Tor Vergata, 1.500 v zóně u svatého Petra a 450 na železničních stanicích a v ostatních zónách s obřími obrazovkami; 2.000 skautů; 11.900 zaměstnanců bezpečnosti z nichž bylo 530 na hranicích a 8.963 v Římě (4.500 mělo na starosti veřejný pořádek, 1.640 ochranu asi 1.800 osobností, 1.763 specialistů, 2.400 dislokovaných v různých provinciích); 1.000 hasičů, 6 helikopter (2 policejní, dvě patřící městské policii a dvě ozbrojeným silám); 400 vojáků, 2.700 městských policistů a 7.000 zaměstnanců železnic. 4 manažeři pro případ katastrof, 3.500 ekologických operátorů a 1.500 řidičů autobusů.

Dopravní prostředky

Kromě běžných spojů 1.000 speciálních vlaků, každý pro 800 cestujících přepravujících se od 2. dubna do Říma či z Říma. Šest vlaků přepravilo jen z Polska 5.000 účastníků. Celkově vlaky přepravily 800.000 lidí. Dále zde bylo 5.200 autobusů, z nichž 1.200 přijelo do Říma ze směru od Tarvisia. 1.800 autobusů městské dopravy denně; 100 autobusů měla k dispozici armáda. V Římě bylo instalováno 29 obřích obrazovek, zdarma byly distribuovány 3 milióny lahví s vodou, bylo rozmístěno 3.600 chemických WC.

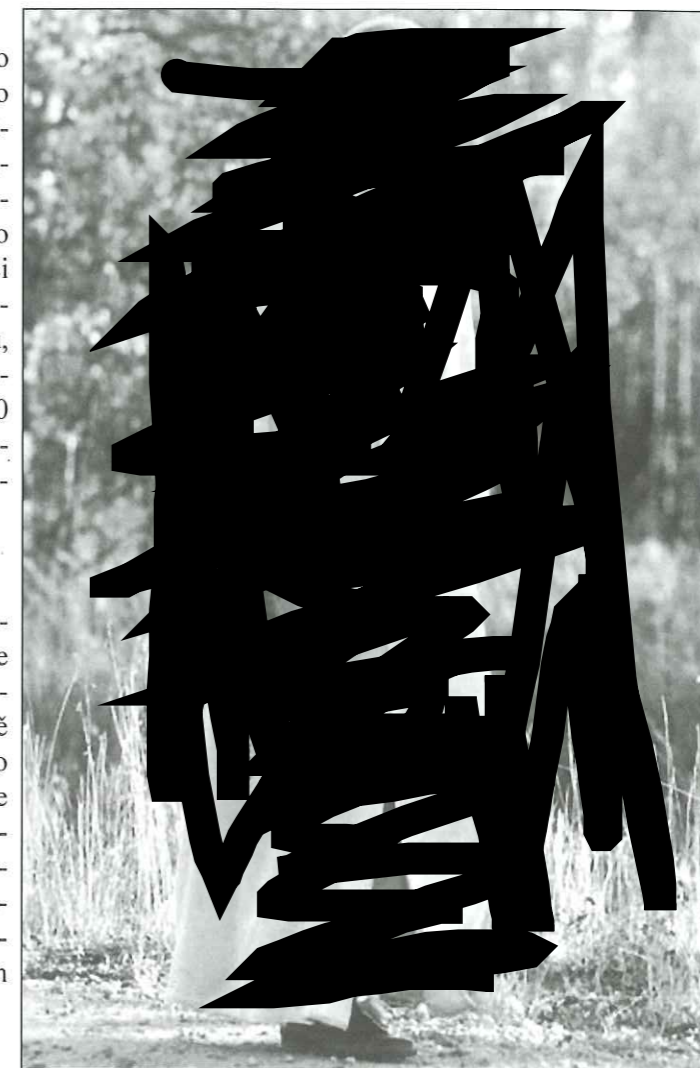
Zdravotní zásahy

Ve více než 4.000 případech byla poskytnuta lékařská pomoc. Bylo zřízeno dalších 21 lékařských stanovišť a Řím byl posílen o 100 sanitek.

Přispění města Říma

Veřejná doprava byla posílena o 40 %. Římské autobusy a tramvaje přepravily během posledního týdne o 1.100.000 pasažerů denně víc než obvykle, takže lze říct, že po povrchu se veřejnými dopravními prostředky přepravilo o 7 miliónů víc než bývá běžné.

Pokud jde o komunikaci, byla používána informační síť města Říma a podniků. V neděli 3. dubna, se Řím probudil s 3.500 plakáty vyvěšenými městem s nápisem "Grazie - Romapiange e saluta il suo Papa" (Díky - Řím oplakává a zdraví svého papeže") a dvěma gigantickými plochami (9x6 a 22x10) umístěnými ve dvou jízdních směrech na Lungotevere.

Call center města Říma s operátory hovořícími anglicky, francouzsky, německy, španělsky, čínsky i arabsky odpovídal na 20.000 hovorů denně. Město rovněž nechalo vytisknout asi 400.000 letáků v italštině a agličtině s orientačními informacemi pro tisíce poutníků, kteří přicházeli do Říma. Bylo posláno celkem 20 sérií SMS zpráv 43.500 římským občanům, zaregistrovaným u služby města, které obsahovaly dopravní informace, ale také informace o přijímání poutníků.

Josef Beníček, 12.4. 2005
převzato z www.christnet.cz

Akce, na kterých byste neměli chybět

Školení pro účetní a realizátory projektů Kolpingových rodin

11. června 2005, Žďár nad Sázavou

Školení je určeno především pro ty z Vás, kteří nemají mnoho zkušeností s psaním projektů a jejich následným vyúčtováním.

Pout' Kolpingova díla ČR

28. května 2005, Věžnice

Již po šesté se sjedou členové a příznivci Kolpingova díla do malé obce na Vysočině, která se může pochlubit unikátem, neboť je zde postavena kaple zasvěcená bl. Adolphu Kolpingovi.

Shromáždění členů Kolpingova díla České republiky

25. června 2005, Žďár nad Sázavou

Každoroční jarní shromáždění členů Kolpingova díla ČR. Členové představenstva KD ČR diskutují se členy Kolpingových rodin o aktuální situaci eventuelně problémech Kolpingova díla.

Letní tábor Kolpingova díla ČR

10. - 23. července 2005, Češkovice

Rekreační objekt Kolpingova díla ČR „Vyhlička“ v Češkovicích u Blanska se stal druhým domovem pro mnoho Kolpingových rodin, které zde pořádají letní tábory. KD ČR zde pořádá tábor v půlce července a zve všechny zájemce, aby neváhali a přihlásili se!

Fotbalový turnaj Kolpingova díla ČR

29. října 2005, Blansko

Turnaj se bude potřetí hrát v blanenské sportovní hale a využívat budeme samozřejmě také „Vyhličku“, kde se budou moci účastníci stravovat a ubytovat. Letošní turnaj se bude konat již po třinácté a doufáme, že to bude šťastný turnaj.

Setkání zástupců Kolpingových rodin

4. - 6. listopadu 2005, Blansko

Podzimní setkání členů Kolpingových rodin se bude konat na „Vyhličce“, která skýtá ideální podmínky pro takovéto pracovní setkání.

